

[Ole Bjørn Kraft.]

Med hensyn til muligheder for nedlægelse af poster vil jeg gerne henvise til de forslag, vi tidligere har stillet. Vi har stillet et særligt forslag om de nordiske ambassader. Dette spørgsmål blev drøftet på Nordisk Råds møde i Reykjavik, og det er rigtigt af mig at sige, at det fandt ikke tilslutning blandt de andre nordiske lande. Mit partis repræsentanter, deriblandt jeg selv, tog forbehold over for den afvisning, som her faktisk fandt sted. Jeg tror, det vil være rigtigt, at man drøfter denne sag med de andre nordiske lande og ser, om det ikke er muligt ved en fælles overenskomst at få en forenkling af dette arbejde gennemført. Der er jo også andre poster, som vi har nævnt. Jeg synes, at den udvikling, som har fundet sted, siden vi drøftede disse spørgsmål senest, viser, at det er nødvendigt, at vi spørger os selv, om alle de poster, vi tidligere har haft, nu også nødvendigvis under alle omstændigheder må opretholdes i den form, de har.

Da den højtærede udenrigsminister fremsatte lovforslaget om udenrigstjenesten, nævnte han, at det vel var rimeligt at oprette en ny ambassade for 3 vestafrikanske stater, Liberia, Ghana og Nigeria; det var et forslag, som erhvervslivet også havde tiltrådt, og som jeg tror der måske vil være en positiv indstilling over for. Men allerede nu, inden vi er nået til første behandling, er der sket en ændring i denne udvikling; vi har fået en beretning, en udmærket beretning, må jeg sige, fra en udsendt embedsmand, som konkluderer i, at det vil være heldigt, om Danmark opretter en ambassade i Lagos. Det er muligt, at dette er rigtigt; vi vil jo få lejlighed til at drøfte det i udvalget; mit parti har ligesom andre partier endnu ikke haft lejlighed til at tage stilling til dette forslag. Men det er jo en ret hurtig udvikling fra det ene synspunkt til det andet, det tror jeg den højtærede udenrigsminister vil indrømme mig, og mon det ikke vil gå videre i den retning?

Vi er interesserede i — og har fremhævet det, og jeg ved, at udenrigsministeren deler denne interesse — at undersøge, hvorvidt det er muligt for de nordiske lande på en vis måde at dele arbejdet, særlig i Afrika, sig imellem; de tanker, man har været inde på, og som den ærede ordfører for socialdemo-

kratiet omtalte, gik jo bl. a. ud på, at det ene nordiske land skulle have en ambassade i ét land, det andet i et andet land, og så skulle man udveksle specialmedarbejdere og også på anden måde støtte hinanden. Efter forslaget om Lagos vil forholdet, så vidt jeg kan forstå, blive det, at både Sverige og Danmark vil få en ambassade i Lagos. Man er altså for så vidt allerede gået lidt væk fra den tanke, som ellers lå til grund for lovforslaget. Derfor tror jeg, det simpelt hen er nødvendigt, at den højtærede udenrigsminister for det første fortæller os, hvor langt fremme forhandlingerne mellem de nordiske stater er på dette område, og dernæst giver os et indblik i sin opfattelse af, hvor store muligheder der er for at realisere denne tanke, om den overhovedet kan realiseres. Jeg vil håbe, at det kan blive tilfældet, for jeg tror ærlig talt, at opgaverne ellers meget let kan blive meget, meget store og måske ikke kan løses tilfredsstillende.

Men vi må se i øjnene, at der må finde udvidelser sted — ministeriet har jo allerede foretaget en række besættelser i andre lande — og når det nu er tilfældet, bør vi så ikke endnu en gang overveje, om alle de repræsentationer, vi har andre steder, også er nødvendige? Og her kan jeg ikke se andet, end at vi i nogen grad må vende blikket mod Europa, for det er jo meget lettere for udenrigsministeriet at løse de opgaver, som her foreligger, direkte. Således som trafikken udvikler sig, og når udenrigsministeriets egne embedsmænd og da ikke mindst den højtærede udenrigsminister selv i så høj grad tager sig af en række af opgaverne, tror jeg ærlig talt at det er fastholden ved en gammel forestilling, når man så stærkt, som man har gjort det, afviser forslaget om ændringer på dette område.

Jeg ved godt, at nu henviser man til den nye økonomiske samarbejdsorganisation, EFTA, og siger: den nødvendiggør, at vi opretholder ambassaderne. Jeg må sige, jeg er ganske ude af stand til at forstå, hvorfor det ikke kunne være muligt at løse de opgaver, som for vort vedkommende knytter sig til EFTA, ved, at vi havde en fælles ambassade i Schweiz og Østrig; de lande ligger på ingen måde så langt fra hinanden, at det ikke skulle være muligt. Specialmedarbejdere måtte kunne varetage de